

РЕШЕНИЕ

№ 5248

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5550** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр..с чл.107 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на И. А. Б.- М. от [населено място] срещу Заповед №1546/15.05.2020 година на Изпълнителен директор на Държавен фонд“Земеделие“, с която последният на основание чл.107,ал.1,т.5 и чл.108 от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на И. А. Б.-М. на длъжност- Директор на Дирекция с ранг V старши, длъжностно ниво 3 по Класификатора на длъжностите в администрацията, Дирекция“Инвестиционни схеми и подпомагане“, считано от 18.05.2020 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че съгласно утвърдената длъжностна характеристика за длъжността е въведено изискване за образователна степен- Магистър с професионална област-социални, стопански и правни науки, която М. не е притежавала, като в резултат на това е възникнала обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения, но това твърдение не отговаря на истината, защото тя притежава Диплома с нужната образователна степен в областта на стопанските науки, която е предоставена на органа по назначаването още с постъпването и на работа. Посочва се още , че за да е налице обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, същата следва да е породена от причини, за настъпване на които нито една от страните не е

изразила изрична воля или не е съдействала за настъпването им по какъвто и да било начин, а изменението на която и да е част от длъжностната характеристика и изискванията за заеманата длъжност е във волята, преценката и правомощията на органа по назначаването и не може да бъде обективен фактор за невъзможност за изпълнение на служебните си задължения. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият - И. А. Б. - М. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Ц., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването - Изпълнителен директор на Държавен фонд "Земеделие" гр. С., редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат П., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Ц. и моли да бъде редуцирано по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че оспорващият е заемал длъжността - директор на Дирекция "Инвестиционни схеми и подпомагане, длъжностно ниво 3, ръководно ниво 3 в с ранг V старши от 01.12.2014 година в Държавен фонд "Земеделие".

На 13.03.2017 година служебното правоотношение на оспорващия е прекратено със Заповед № 127/13.03.2017 година на Изпълнителен директор на ДФ "Земеделие" поради преминаване на изборна длъжност - Заместник-изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", считано от 13.03.2017 година.

Със Заповед № 70/17.05.2019 година трудовото правоотношение на оспорващия е за изборната длъжност "Заместник- изпълнителен директор на ДФ "Земеделие" е прекратено на основание чл. 338 от КТ.

На 20.05.2019 година оспорващият подал Заявление до Изпълнителен директор на ДФ "земеделие" на основание § 7 от ПЗР на ЗДСл след прекратяване на трудовото и правоотношение, възникнало по избор да заеме отново длъжността - Директор на Дирекция "Инвестиционни схеми за подпомагане" или друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в ДФЗ.

Поради неиздаване на акт на органа по назначаването, оспорващият обжалвал Мълчаливия отказ на Изпълнителен директор на ДФ "Земеделие" пред АССГ, а последният с Решение № 7617/05.12.2019 година, постановено по адм. дело № 6715/2019 година отменил мълчаливия отказ и върнал преписката за ново произнасяне.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 4932/27.02.2020 година, постановено по адм. дело № 1793/2020 година по описа на ВАС на РБ.

На 08.05.2020 година, оспорващият депозирал Заявление до Изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", с което поискал на основание чл. 122 от ЗДСЛ да заеме предишната си длъжност и се е явил да я заеме, но не е допуснат до 27.05.2020 година.

На 14.05.2020 година със Заповед № 1543 от същата дата Изпълнителен директор на ДФ "Земеделие" възстановил и допуснал до работа И. А. Б. - М. на заеманата по

служебно правоотношение длъжност-Директор на Дирекция“ „Инвестиционни схеми и подпомагане“ с ранг V старши, която длъжност служителят е заемал преди издаването на Заповед №127/13.03.2017 година на Изпълнителен директор на ДФ“ Земеделие“, считано от 15.05.2020 година.

Заповедта за възстановяване е връчена на оспорващия на дата 27.05.2020 година.

Със Заповед № 1546/15.05.2020 година Изпълнителен директор на Държавен фонд „ земеделие“ на основание чл.107,ал.1,т.5 и чл.108 от ЗДСЛ прекратил служебното правоотношение на И. А. Б.– М.- тъй като е престанала да отговаря на изискванията за заемане на длъжността- регламентирани в длъжностната характеристика.

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 27.05.2020 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и заверено копие на личното служебно досие на оспорващия, както и доказателства, че към датата на издаване на Заповедта В. Г. е заемал длъжността- Изпълнителен директор на ДФ“ Земеделие“.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за отстраняване от работа на за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК, подадена е от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №1546/15.05.2020 година, с която Изпълнителен директор на ДФ“ Земеделие“ прекратил служебното правоотношение на И. А. Б.- М. на основание чл.107,ал.1,т.5 от ЗДСЛ, е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСл./

Оспорената заповед е издадена от орган по назначаването-това е- Изпълнителен директор на ДФ“Земеделие“, на когото изрично нормата на чл.10,т.9 от Устройствения правилник на ДФ“Земеделие“ е предоставила правото да упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение, в администрацията на фонда. От доказателствата по делото също е установено, а и не се спори, че към датата на издаване на Заповедта лицето В. Г. е заемал длъжността- Изпълнителен директор на ДФ“ Земеделие“.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма, посочил е правното основание за издаването и-чл.107,ал.1,т.5 от ЗДСЛ.

Разпоредбата на чл.107,ал.1 от ЗДСл постановява, че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение без предизвестие с държавен служител, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3/ а това са (изм. - ДВ, бр. 95 от 2003 г.) при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска

комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравето състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме/

При издаване на заповедта, органът по назначаване е допуснал нарушение на процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби на ЗДСл.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ,според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител. Съгласно чл.6 от ЗДСЛ,държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието „длъжност в администрацията“ е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност,но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика.Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ..й винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите

на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи "че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.". Разпоредбата на [чл. 21, ал. 1 от ЗДСл](#), постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на [чл. 2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители](#), за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин. Длъжностната характеристика е основен трудов стандарт на предприятието или организацията, който определя границите и характерните особености на длъжността (работното място), длъжностните (трудовете, служебни задължения на работника или служителя, условията на работа, изискванията за заемане на длъжността и други. Тя е документ на предприятието или организацията, в който се описва всичко необходимо за най-пълното характеризиране на длъжността (работното място) и изискванията към работника или служителя за нейното заемане. "Длъжност в администрацията" съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на единния класификатор на длъжностите в администрацията (ДВ, бр. 18 от 5.03.2004 г.). Съгласно сочената разпоредба "Длъжност в администрацията" е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително и по правоотношение, възникнало на основание на Закона за министерството на вътрешните работи, Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България или Закона за изпълнение на наказанията, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема, и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика". От така очертаната дефиниция е видно, че "Длъжност в администрацията" представлява нормативно определена позиция, изразяваща се в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностната характеристика.

В нормата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСЛ е пердосатвено право на органа по назначаването да прекрати едностранна служебното паровотношине на слугжител,

който е в обективен невъзможност да изпълнява задълженията си извън случаите оп л.103,ал.1,т.3 от ЗДСЛ/ при невъзможност държавният служител да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайна неработоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертна лекарска комисия; прекратяването в този случай не се допуска, ако има друга подходяща за здравното състояние на държавния служител длъжност в същата администрация и той е съгласен да я заеме/.

В конкретния случай, оспорваният е възстановен на длъжността Директор на Дирекция“Инвестиционни схеми и подпомагане“с ранг V старши считано от 15.05.2020 година,която длъжност служителят е заемал преди да бъде назначен на изборна длъжност- Заместник –изпълнителен директор на ДФ“ Земеделие“ от 13.03.2017 година и едновременно с това му е прекратено служебното правоотношение със заповед от същата дата 15.05.2020 година, тъй като служителят е престанал да отговаря на изискванията за заемане на длъжността – въведено е изискване за образователна степен-Магистър с професионална област- социални, стопански и правни науки, специалност“Право“, аграрни науки,които оспорващата не притежава. В съдебната практика константно се приема, че за да е налице обективна невъзможност по смисъла на [чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл](#) е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: да е създадена нова фактическа обстановка, същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението. В случая посочените от органа по назначаването фактически основания за издаване на заповедта не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителят да изпълнява задълженията си. В разпоредбите на [ЗДСл](#) не се съдържа нормативно определение на понятието "обективна невъзможност", прието като материалноправна предпоставка за упражненото от органа субективно право. Касае се за бланкетна правна норма. В случая, утвърдената през 2019 година нова Длъжностна характеристика е утвърдена от Главен секретар на Държавен фонд“ Земеделие”, при което сочената обективна невъзможност на служителя да изпълнява задълженията си не е налице.

Следва да бъде посочено още, че в разпоредбата на [чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл](#), за да е законосъобразно прекратяването на служебно правоотношение на това правно основание "обективната невъзможност" следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не съдейства в една или друга степен, а в конкретната хипотеза, не може да се приеме, че промяната на изискването за заемане на длъжността, е обстоятелство извън волята на органа по назначаването. Новото изискване за заемане на длъжността е въведено с длъжностната характеристика, утвърдена от Главния секретар на ДФ“Земеделие“ и промяната във фактическото положение не се дължи на обективна причина, а е изцяло от компетентността на органа по назначаването.Измененията в длъжностната характеристика не са свързани с обективен фактор, а са предприети по разпореждане на органа по назначаването и не могат да обосноват обективна невъзможност за служителя да изпълнява задълженията си.При липсата на доказателства, установяващи настъпила извън волята на страните по правоотношението промяна на обстоятелствата, водещи до невъзможност служителят да изпълнява задълженията си, както и с оглед представената нова длъжностна характеристика - доказателства, които сочат, че всички промени в изискванията за заемане на длъжността са предприети единствено по волята на

органа по назначаването, няма как да е налице обективна невъзможност. Изискванията на [чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.](#) за прекратяване на служебното правоотношение със служителя не са осъществени. Промяната в изискванията за заемане на длъжността на държавния служител, вписана единствено в длъжностната характеристика и обоснована само въз основа на нея, не поражда обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения по смисъла на [чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.](#) В съдебната практика се приема, че обективна невъзможност в хипотезата на [чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.](#) е налице когато в резултат на възникнала нова фактическа обстановка, по причини, които са извън волята на страните по служебното правоотношение, служителят е поставен в невъзможност да изпълнява служебните си задължения. В случая такива обстоятелства не са налице. Съгласно [чл. 8, ал. 1 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители](#) изменение на длъжностната характеристика може да се извърши само при наличие на следните предпоставки: 1. настъпили промени в характера и организацията на работата; 2. изменение във функциите на звеното, регламентирани с устройствения правилник на администрацията; 3. въвеждане на нови стандарти, модели и/или технологии за осъществяване на определена административни дейности или работни процеси; 4. предписания от контролни органи. В едномесечен срок от настъпилите промени се разработва и утвърждава проект на изменената длъжностна характеристика и екземпляр от утвърдената длъжностна характеристика се връчва на служителя, заемащ длъжността, и се подписва от него /чл. 8, ал. 2 и, ал. 3 от Наредбата/. В конкретния случай не е изпълнено нито едно от посочените условия, с чието настъпване е обвързана обективната необходимост от промяна в длъжностната характеристика. Изменението в изискванията за заемане на длъжността се свежда до заменяне на специалностите със социални, стопански и правни науки, аграрни науки, специалност Право, без да е основано на промяна в условията за изпълнение на функциите и задачите, която промяна да произтича от някое от условията по чл. 8 от Наредбата. Следователно служебното правоотношение на оспорвания е прекратено без да е налице обективна невъзможност да изпълнява функциите поради липсата на нормативно установени предпоставки за промяна в изискванията за заемане на длъжността.

Евентуално възникнало впоследствие несъответствие с изискванията за заемане на длъжността, настъпило по инициатива на органа по назначаването, не обосновава обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, тъй като в хипотезата на [чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.](#) се изисква нова фактическа обстановка, която да стои извън волята на административния орган. Фактът на въведените специфични изисквания за длъжността "Директор на Дирекция "Инвестиционни схеми за подпомагане" не стои извън волята на органа по назначаването, а напротив, това е извършено по волеизявление на Главния секретар на ДФ "Земеделие".

С оглед на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и подлежи на отмяна.

Съдът намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора че понятието "незаконност" на една заповед не съществува, като условията за редовно действие на един административен акт са визирани в чл. 146 от АПК и там няма незаконност. Основанията за оспорване на един административен акт са нищожност и унищожаемост, а не незаконност.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвания за присъждане на разноски е основателна и подлежи на уважаване и в негова полза следва да се присъдят разноски, но преди да бъде определен техният размер, следва да се обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение,

направено в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. В съдебното производство оспорващият е представляван от адвокат Ц., който е взел участие в производството и от представения Договор за правна защита и съдействие от 28.05.2020 година е видно, че договореното възнаграждение на адвокат Ц. е в размер на 1200 лева платено в брой при подписване на договора. Нормата на чл.78,ал.5 от ГПК сочи,че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може по искане на страната да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част,но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В тази норма е предоставено право на съда да прецени дали да намали адвокатското възнаграждение,като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е,че нормата на чл.78,ал.5 ГПК предоставя право на съда по искане на страната,ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото,да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница,под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение, при условие, че е доказано като заплатено. В чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“,което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението,но само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

Разпоредбата на чл.8,ал.1,т.4 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения(4) (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) За отмяна на заповед за прекратяване на служебно правоотношение възнаграждението се определя по правилата на [чл. 7, ал. 1, т. 1, буква "а"](#) е отменена от 15.05.2020 година, а Договорът за правна защита и съдействие е подписан на дата 28.05.2020 година/когато тази норма вече не е била действаща и адвокат Ц. е следвало да съобрази тази промяна.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката–да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател

да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (какъвто пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искиви дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, делото не представлява правна и фактическа сложност, адвокатът е изготвил жалбата и се е явил в съдебно заседание, и то само едно/ и заплатеният адвокатски хонорар от 1200 лева е прекомерен и не съответства на фактическата и правна сложност на делото, като минималното възнаграждение на адвоката, изчислено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения е в размер на 500 лева. В този смисъл възражението е основателно и следва да бъде редуцирано адвокатското възнаграждение. Страната, която твърди, че е направила разноси в определен размер, следва да представи доказателства за реалното им извършване. С оглед на това в полза на оспорващия следва да се присъдят разноси в размер на 500 лева-редуциран размер на адвокатското възнаграждение. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноси е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ГПК, приложим по силата на препащаната норма на чл. 144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разносните най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разносните. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноси, а не в по-късен момент. Съдебните разноси са разходите на страните,

произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 1546/15.05.2020 година на Изпълнителен директор на Държавен фонд“ Земеделие“, с която последният на основание чл.107,ал.1,т.5 и чл.108 от ЗДСл прекратил служебното правоотношение на И. А. Б.-М. на длъжност-Директор на Дирекция с ранг V старши, длъжностно ниво 3 по Класификатора на длъжностите в администрацията, Дирекция “Инвестиционни схеми и подпомагане“, считано от 18.05.2020 година.

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ДЪРЖАВЕН ФОНД“ ЗЕМЕДЕЛИЕ“ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА И. А. Б.- М. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДЪРЖАВЕН ФОНД „ЗЕМЕДЕЛИЕ“.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РЪ.

СЪДИЯ: